

ved den Protokol, hvor deres foresatte sidder. Jeg synes derfor, at al Billighed taler for det af mig stillede lille Endringsforslag, der dog er saa beskedent og kun siger dette ene, at det ikke maa tilkendegives, at de afstediges, fordi de have stemt mod den vedkommende overordnede eller Arbejdsgivers Overbevisning. Jeg synes, det er saa simpelt og ligefrem, som tænkes kan. Nu mener den ærede Ordfører, at det vil kun blive — jeg syntes, han brugte Ordet Dosmerhoveder, der vilde blive dømt. Det er altså de mindre intelligente, som ikke ere forsigtige nok med deres Mund, der vilde blive dømt. Jeg tror ikke den ærede Ordfører behøvede at bruge dette Forsvar for at faa min Endring kuldkastet. Den vedrører jo de overordnede, Arbejdsgiverne, og jeg tror ikke, man kan sige om dem, at de staa saa langt tilbage, at man kan tiltro dem, at de af Taabelighed skulde gøre noget, de kunne blive straffede for. Det antager jeg ikke, det ærede Medlem gennem sin Udtalelse vil have slaaet fast, i alt Fald tror jeg ikke, det med Grund kan slaaes fast.

Jeg skal ikke gaa videre i mine Betragtninger, jeg kan kun gentage, at det har forbavset mig, at man endogsaa fra den Side af Tinget, der altid har gaaet under demokratisk Stær, har været med til at stille Forslag om, at denne lille Endring skulde falde bort. Og jeg skal sige Dem, mine Herrer, at det vil under alle Omstændigheder være højt besynderligt, om de ville bortfjerne denne beskedne Endring, som den i Virkeligheden er, som aldrig vil komme til Anvendelse, naar Arbejdsgivere og overordnede ville undlade den Fornøjelse at haane en Arbejder, en underordnet, fordi han har stemt efter sin Overbevisning. Denne Endring vil aldrig komme til at staa, naar blot den overordnede vil handle efter sin Overbevisning uden at tilkendegive paa en brutal Maade, at en Mand bliver affødiget, fordi han har stemt ifølge sin Overbevisning. Jeg tror, at Arbejdsgivere og overordnede ere saa meget med her i Livet, at naar det staa i en Lov, behøver man ikke at frygte for, at de ville gøre det. Men naar man nu vil tage det ud af Loven, er det, fordi de skulle have Lov til at gøre det, det er en Ret, som tilkommer dem, de maa have Lov til at sige til Arbejderen: I Gaar stemte du, i Dag stemmer jeg — bort fra dit Arbejde! Nu gør jeg dig brødløs, nu kan du sulte, nu kan du gaa nogen paa Gaden. Det er det, de Herrer stemme for og ville slaa fast.

Ikke bedre er det med den sidste Passus af Endringen, som den ærede Ordfører og

saa mente var uretsfærdig. Jeg mener, at den er retfærdig, og at der er taget alle mulige Hensyn. Der staaer udtrykkelig, at hvor det kan komme til betydelig Skade eller Fare finde Sted, forlanger man ikke en Gang, at der skal gives Arbejderen Tid til at gaa hen og stemme. Nu vil den ærede Ordfører og det Parti, der støtter ham, ogsaa have det stroget, nu ville de ogsaa have slaaet fast, at det skal kunne nægtes Arbejderne at stemme, naar de ikke ville tage Følgerne deraf. Saaledes skulle Arbejdsgiverne staa med Ret til at tyrannisere. Fordi de ere i Besiddelse af Samfundets Goder, Samfundets Velstand og Samfundets Magt, skulle de ogsaa have Lov til at hade og staae og tumle med den Arbejder, der er i Besiddelse af sin Valgret, naar han ikke stemmer i Overensstemmelse med deres Mening. Jeg beklager, at dette Ting vil gøre sig til Talsmand for at slaa dette fast. De juridiske Indvendinger, der kom fra den ærede Ordfører, komme slet ikke til at spille nogen Rolle i Samfundet. Ingen vil tro derpaa og forstaa dem, og jeg begriber dem heller ikke. Ja, jeg ser godt, at det ærede Medlem fra Aalborg (Bramsen) ler, han forstaaer sikkert godt den Slags Ting, det tror jeg.

Den højtærede Minister udtalte sig vel meget skarpt under Forhandlingen forleden Dag, men det var dog ingenlunde paa samme Maade, hvorpaa den ærede Ordfører har udtalt sig i Dag. Den højtærede Minister mente forleden Dag, at hvis man virkelig for Alvor vilde være med til at bestærme den almindelige Valgret og bevare mod Valgtryk, kunde man godt tage denne Endring med. Den højtærede Minister brugte ikke den Motivering, at den ikke var demokratisk, og at man ikke kunde være den bekendt, som den ærede Ordfører sagde i Dag. Det kan gerne være, at den højtærede Justitsminister i Dag vil staa op og underkrive alle de Indvendinger, den ærede Ordfører kom med. Det vilde heller ikke være saa underligt, om han gjorde det. Naar en Mand af et demokratisk Parti kan komme med saadanne Udtalelser, skulde det være mærkeligt, om ikke en gammel Provvisoriesminister ogsaa kunde sympatisere dermed. (Munterhed).

Formanden (Clausen): Det er ikke noget parlamentarisk Udtryk.

Svrdum: Jeg skal nu, mine Venner og Kolleger her i Tinget, slutte mine Betragtninger med gentagende at udtale min Beklagelse over, at De gøre Dem til Talsmænd for at fjerne denne lille Endring.